

Frank van Dam maakt voor de rubriek *Stad in zicht* miniatuurtjes van zaken die hem opvallen in de stad. Tegelijk met de rubriek is hij een blog begonnen.

Frank van Dam

Stad in zicht online

FOTO: GEERT BALVERS/PBL

Ik vind het leuk dingen op te schrijven. In *Questa* – het inmiddels ter ziele gegane faculteitsblad uit Utrecht – schreef ik een aantal series als *Erge oorden* en *Onderweg naar nergens*. In het *Utrechtse Universiteitsblad* deed ik twee jaar lang de rubriek *Interne post*, samen met Ton van Rietbergen. Lezers van *Geografie* kennen me misschien nog van *Het Station* (januari 2005 - juni 2006), een serie korte reportages. Ik voel me thuis in dat genre. Het kan beschrijvend zijn of persoonlijk, er kan een duidelijke mening in zitten, maar de reportage leent zich bij uitstek voor regelmaat. En regelmaat bij het schrijven heb ik nodig.

Dat reportageachtige, plaatsbeschrijvende, mis ik heel erg in kranten en tijdschriften, ook in *Geografie*. Dat vereist wel tijd van de makers. Wil je een goede reportage maken, dan ga je niet zomaar ergens naar toe en schrijft iets op. Dat vereist toch dat je je enigszins verdiept in de plek: wat is er hier allemaal te zien en hoe is het hier zo gekomen – de traditionele geografische vragen van het waar en het waarom daar.

Martin Bril en Bob den Uyl waren zeer goed in staat in heel kort bestek plekken te karakteriseren en menselijk gedrag te beschrijven. Door dat te blijven herhalen, hebben ze een oeuvre opgebouwd. In zekere zin probeer ik

dat ook met mijn blog. Ik wil hem een aantal jaren vullen. Daarmee wordt het iets groters. Vergelijk het met een postzegelverzameling. Als je één zegel hebt, is het niets. Pas als het er meer zijn en er structuur in komt, wordt het interessant. Die structuur zien de bezoekers misschien niet meteen. Die gaan niet al die oude stukjes aanklikken, maar ze zien wel dat het stukje dat ze lezen, deel uitmaakt van een groter geheel. En op den duur geeft de blog ook een aardig tijdsbeeld. Wat dan nog te lezen is, bestaat allang niet meer. Verdwenen uit het straatbeeld, net als de telefooncel.

In opzet is de blog een plaatje bij een praatje. Alleen het praatje vind ik niet voldoende, ik vind het aardig om daar zelfgeschoten beeld bij te doen. Daarmee blijft

‘De routine wordt doorbroken, een mooi moment om te beschrijven’

de blog ook simpel, geen links naar filmpjes of zo.

Het is natuurlijk aardig als je gelezen wordt, of als je van anderen reacties krijgt, maar ik schrijf ook voor mezelf. Ik zie iets in mijn omgeving en dat probeer ik te beschrijven. De uitdaging is om dat zo compact mogelijk te doen: een schrijfexercitie.

Met *Stad in zicht* probeer ik dingen die ik zie geografisch te maken. Het concrete dat ik zie, in het abstracte, meer algemene te trekken. Het gaat om dingen die me treffen als ik ergens ben. In de praktijk blijken dat veelal verstoringen van beelden in mijn hoofd te zijn. Zoals een trein die plots op een ander perron stopt; de routine wordt daarmee doorbroken en dat is een mooi moment om te beschrijven waaruit de verandering bestaat, en te achterhalen wat dat voor mij betekent. Zoals Tim Krabbé in *De Renner* beschrijft dat hij het trainingsrondje uit z'n jeugd nog eens narijdt en plots wordt geconfronteerd met een versperde weg vanwege een nieuwbouwwijk. Wat mij interesseert en waarom ik misschien wel geograaf ben geworden, is de relatie tussen hoe mensen zich gedragen en de plek waar ze dat doen. Dat probeer ik in het blog vast te leggen. •

Meer informatie: stadinzicht.blogspot.com